

Arrest

nr. 114 965 van 3 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, en X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 2 juni 2009 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 30 maart 2010 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 juni 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 18 juni 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.06.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 12.06.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat “dit medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom).”

“De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.”

“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Eveneens op 12 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekende partijen samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, zijn verder gemotiveerd als volgt:

“[...] Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd”.

Dit zijn de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard

3.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter, § 1, eerste en vijfde lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel

In het advies van de ambtenaar-geneesbeer die aan de grondslag ligt van de bestreden beslissing wordt niet betwist dat mevrouw [Z. A.] "een PTSS heeft met een bijkomende depressie".

Uit de verschillende medische attesten die bij de aanvraag zelf, dan wel bij een van de 7 aanvullingen, werden gevoegd blijkt duidelijk dat er een heel hoog zelfmoordrisico is in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië.

Zie met name het attest van Dr. [J.] dd. 04.12.2009; attest van Dr. [V.] dd. 01.02.2011; attest van Dr. [V.] dd. 02.02.2011; attest van Dr. [J.] dd. 01.02.2011; attest van Dr. [J.] dd. 16.08.2011; attest van Dr. [V.] dd. 24.02.2011; attest van Dr. [J.] dd. 27.12.2011; attest van Dr. [V.] dd. 27.12.2011; attest van Dr. [V.] dd. 30.04.2012; attest van Dr. [W.] dd. 18.05.2012; attest van dr. [J.] dd. 08.01.2013 en psychiatrisch verslag dd. 11.01.2013; attest van Dr. [V.] dd. 14.01.2013.

Tegenpartij erkent enerzijds dat de aandoening waaraan mevrouw [A.] lijdt levensbedreigend is gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing stelt dat "het vermelde risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie", maar stelt tevens dat "Een PTSS kent een gunstige evolutie over het verloop van tijd, nadien stabiliseert de toestand. Deze redelijke termijn is inmiddels ruimschoots overschreden. Een PTSS of een depressie tasten bovendien geen vitale organen aan. Zelfs zonder behandeling heeft de PTSS en de depressie geen gevolgen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene".

Vooreerst stellen verzoekers dat de motivering van de eerste bestreden beslissing op dit punt een tegenstrijdige motivering bevat daar eerst wel en dan niet erkent wordt dat er een risico op overlijden bestaat, wat een gevolg is voor het leven van verzoekster.

Tegenpartij steunt haar beslissing op een theoretische stelling dat PTSS een gunstige evolutie kent over het verloop van tijd en de toestand zich nadien stabiliseert, waarbij ze stelt dat de "redelijke termijn" in casu is verstreken. Deze motivering is stereotiep en wordt weerlegt door de recente medische attesten die dateren van januari 2013 waarbij de artsen van verzoekster vermelden dat het zelfmoordrisico nog altijd actueel is.

Er is in casu sprake van een manifeste appreciatiefout.

Voor zover tegenpartij tijdens de analyse van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter gemeend heeft dat de "redelijke termijn" van een PTSS zou zijn verstreken diende tegenpartij verzoekster te laten onderzoeken en een bijkomend advies in te winnen van deskundigen zoals voorzien

in artikel 9ter, §1, 5e lid Vreemdelingenwet, om de aanvraag van verzoekers in concreto en op zorgvuldige wijze te beoordelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt noch dat de arts-adviseur, Dr. [T.], een deskundige op het gebied van PTSS, noch psychiater zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt ook niet dat de ambtenaar-geneesheer met een arts die een dergelijke expertise bezit zou hebben gecoresspondeerd (RVV arrest nr. 92.444 van 29.11.2012).

Verzoekers hadden bovendien in hun fax aan tegenpartij dd. 18.02.2013 aangedrongen hebben op hun recht om gehoord te worden.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt namelijk dat:

«1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (...)»[...].

In toepassing van artikel 51, alinea 1, zijn de bepalingen van het Handvest gericht tot de lidstaten van de Unie wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen.

In casu is het onbetwistbaar dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker in het toepassingsgebied van het Europees recht valt, aangezien het Grondwettelijk Hof in zijn arrest 193/2009 van 26 november 2009 heeft geoordeeld dat deze een toepassing uitmaakt van het recht op subsidiaire bescherming, verankerd in artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (punt B.3.1).

Het is ook onbetwistbaar dat de bestreden beslissing een individuele maatregel betreft, dat voor verzoekers nadelig is, aangezien het verblijf hen geweigerd wordt, en dat deze beslissing gevolgd werd door bevelen om het grondgebied te verlaten.

Om deze redenen beroepen verzoekers zich dan ook op het Europees recht.

In een arrest van 22 november 2012 (M.M. C277/11) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat « wanneer een lidstaat heeft gekozen voor de invoering van onderscheiden en opeenvolgende procedures voor de behandeling van het asielverzoek en het verzoek om subsidiaire bescherming, moet het recht van de betrokkene om te worden gehoord, gelet op het wezenlijk karakter ervan, in beide procedures ten voile worden gewaarborgd (§91) ».

Deze redenering alsook het besluit van het Hof kunnen in België getransponeerd worden op de procedure betreffende de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, aangezien twee onderscheiden procedures werden voorzien en deze aanvragen behandeld worden door de Dienst Vreemdelingenzaken, en niet door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De vraag of artikel 41 van het Handvest rechtstreekse werking heeft is in casu niet relevant, aangezien de commentaar op dit artikel stelt dat de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het recht om gehoord te worden, een algemeen rechtsbeginsel uitmaken.

Gelet op het ontbreken van enig onderzoek en gehoor van verzoekster werd de bestreden beslissing op stereotype wijze gemotiveerd en schendt tegenpartij in deze artikel 41 van het Handvest, alsook de materiele motiveringsplicht.

Door middel van het gehoor van verzoekster en/of een medisch onderzoek was duidelijk gebleken dat de PTSS met depressie waaraan verzoekster lijdt vooralsnog geen "gunstige evolutie" heeft gekend of zou zijn "gestabiliseerd". Ook had een gehoor en/of medisch onderzoek tegenpartij duidelijkheid verschaft omtrent de TBC waaraan verzoekster lijdt.

Dat verzoekster tevens lijdt aan TBC blijkt oa uit het attest en het verslag van Dr. [J.] van 08.01.2013 waarnaar de arts-adviseur verwijst, maar ook uit het attest van 10.12.2012 van Dr. [V.], attest van Dr. [J.] dd. 16.08.2011 en 27.12.2011 waarin vermeld wordt dat verzoekster sinds oktober 2008 medicatie inneemt tegen tuberculose.

In het medisch attest van 30.08.2011 van Dr. [J.] staat bovendien vermeld : "Op fysiek vlak vermelden wij dat patiënte lijdt aan TBC, waarvoor zij in behandeling is, echter door haar psychische toestand zou deze behandeling niet optimaal opgevolgd worden". Hieruit volgt dat de het feit dat verzoekster aan PTSS en depressie lijdt een invloed heeft op het genezingsproces m.b.t. TBC.

Derhalve diende de ernst van de ziekte van verzoekster geanalyseerd te worden uitgaande van deze 2 ziektes samen: PTSS met depressie en TBC.

In ieder geval kan tegenpartij het tegengestelde niet afleiden uit het feit dat Dr. [V.] TBC niet expliciet vermeld in zijn attest van 14.01.2013. Deze verklaring diende door tegenpartij samen met het geheel van de medische attesten te worden beoordeeld. Dr. [V.] maakt melding van het feit dat verzoekster aan TBC lijdt in zijn attest van 10.12.2012.

Uit het administratief dossier blijkt dat de 2 behandelende artsen van verzoekster verklaren dat zij lijdt aan TBC.

Tegenpartij kan in de bestreden beslissing bijgevolg niet zomaar stellen dat dit onwaar zou zijn. Ze hadden verzoekster kunnen uitnodigen voor een gehoor of medisch onderzoek.

Ook voor zover tegenpartij niet begrijpt wat de arts van verzoekster met de term "tuberculostatica" bedoelt, diende de administratie die de aanvraag zorgvuldig dient te behandelen verzoekster uit te nodigen voor een gehoor of voor een medisch onderzoek.

Wanneer er, zoals in onderhavige zaak, er een risico op schending van artikel 3 EVRM in geval van gedwongen terugkeer naar het land van herkomst wordt ingeroepen, eist de Straatsburgse rechtspraak dat de aanvraag in ieder geval een voorwerp dient uit te maken van een aandachtig en rigoureuus onderzoek van de individuele situatie van verzoeker (zie arrest YOH-EKALE t. België van 20.12.2011 - « a careful and thorough examination of the applicant's individual situation »).

Dit houdt noodzakelijkerwijze een onderzoek door de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in, die er niet mee kan volstaan zijn advies enkel te baseren op de stukken van het dossier (zie RvV arrest nr. 74.073 van 27.01.2012). Een medisch onderzoek was in casu des te meer aangewezen nu de ambtenaar-geneesheer de waarachtigheid van de medische attesten van de behandelende artsen in vraag stelt.

De schending van artikel 3EVRM is in casu bewezen gelet op het feit dat de terugkeer naar Tsjetsjenië de stopzetting van de medische behandeling van verzoekster zou inhouden wat een groot risico op overlijden met zich meebrengt zoals uit de verschillende aangebrachte medische attesten blijkt.

Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat tegenpartij op rigoureuze en zorgvuldige wijze handelt bij de beoordeling van de 9ter-aanvraag van verzoekers daar tegenpartij, daargelaten het feit dat het om een 4e beslissing gaat na 3 eerdere intrekkingen, nalaat de individuele situatie van verzoekster in concreto niet analyseren.

De bestreden beslissing schendt artikel 3 EVRM, artikel 9ter, §1, 5e lid Vreemdelingenwet en artikel 41 van het Handvest, alsook de materiele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Tweede onderdeel

Artikel 9ter, §1, lid 1 Vreemdelingenwet stelt dat:

[...]

Het kan dus gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt:

- voor het leven of voor de fysieke integriteit

- of een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is.

Artikel 9ter houdt duidelijk 2 mogelijkheden in wat betreft de ziekte van verzoekster.

De Raad van State oordeelde op 19.06.2013 (arrest nr. 223.961) dat "De duidelijk bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenzins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene [...]".

Uit de motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze concludeert dat verzoekster aan een medische aandoening lijdt die niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend in de zin van artikel 3 EVRM, ook geen bedreiging uitmaakt voor haar fysieke integriteit en derhalve ook geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze motivering wordt door tegenpartij op identieke wijze hernomen in de ongegrondheidsbeslissing 9ter.

Het betreft een eenvoudige stelling dat noch onderbouwd, noch uitgelegd wordt.

Uw Raad oordeelde echter reeds m.b.t artikel 9ter, §1, lid 1 "dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is [...]" (RVV arrest nr. 83.956 van 29 juni 2012);

En

*"dat in de motivering van de bestreden beslissing verwezen wordt naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dat bij deze beslissing gevoegd wordt; doch niet uiteengezet wordt hoe uit de vaststelling van deze arts dat eerste verzoekende partij geen ziekte heeft die een directe bedreiging vormt voor haar leven aanleiding kan geven tot de conclusie dat de ziekte waaraan zij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet (...) er wordt niet op een begrijpelijke manier verwoord op welke wijze (het) gegeven (dat de aandoening niet levensbedreigend zou zijn) aanleiding kan geven tot de vaststelling dat eerste verzoekende partij tevens geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.
(...)*

Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig [...]" (RVV arrest nr. 84.293 van 06 juli 2012).

Het feit dat tegenpartij - ten onrechte - besluit dat er geen sprake zou zijn van een levensbedreigende ziekte; laat tegenpartij niet toe om automatisch te besluiten dat er ook geen risico is voor de fysieke integriteit van verzoekster noch een risico op onmenselijke of vernederende behandeling; nu artikel 9ter, §1, lid 1 Vreemdelingenwet in deze 2 afzonderlijke gevallen voorziet, dient de bestreden beslissing ook op deze 2 punten te worden gemotiveerd (RW arrest nr 92.444 van 29.11.2012, RW arrest nr.92.258 van 27.11.2012, RvS arrest nr. 223.961 van 19.06.2013).

De ambtenaar-geneesheer concludeert in zijn advies dat "er medisch gezien dan ook geen bezwaar (is) tegen een terugkeer naar het herkomstland". Deze motivering onderlijnt het feit dat tegenpartij de analyse heeft gevoerd in het kader een verwijderingsmaatregel en artikel 3 EVRM, terwijl verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf verzoekt op grond van artikel 9ter.

De Raad van State heeft in voornoemd arrest van 19.06.2013 duidelijk gesteld dat "de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter (...) vormt. Het EVRM bevat immers minimumnormen en beletgeenzins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen".

De verwijzing naar artikel 3 EVRM is niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag tot machtiging om te verblijven, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (RvS arrest nr. 223.961 van 19.06.2013).

Met betrekking tot de voor verzoekster noodzakelijke behandeling stelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat:

"Vermits de behandeling symptomatisch is, zou een eventuele afwezigheid ervan in het thuisland dan ook niet betekenen dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld".

Het is voor verzoekers niet duidelijk wat bedoeld wordt met een "symptomatische behandeling". De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd.

Voor zover tegenpartij hiermee zou stellen de symptomen waar verzoekster aan lijdt worden behandeld, zonder dat de onderliggende ziekten zouden worden behandeld, is dit een blote bewering van tegenpartij die geen ondersteuning vindt in de verschillende medische attesten die verzoekster heeft aangebracht.

Uit de medische attesten van verzoekster blijkt integendeel dat zij naast een medicamenteuze behandeling, behandeld wordt door een psychotherapeut en door een psychiater, alsook door haar huisarts. Deze artsen behandelen de ziekten van verzoekster ten gronde. Verzoekster wordt niet enkel behandeld voor de symptomen waaraan zij lijdt ten gevolge van deze ziekten.

Tegenpartij heeft ook nagelaten om verzoekster te horen, of noch om haar uit te nodigen voor een medisch onderzoek, om na te gaan of de behandeling van verzoekster "symptomatisch" zou zijn of niet. De bestreden beslissing schendt ook op dit punt artikel 41 van het Handvest (zie argumentatie supra).

De bestreden beslissing is niet afdoende, op nauwkeurige en volledige wijze gemotiveerd; en bevat integendeel een stereotype formulering waardoor verzoekers niet in staat worden gesteld te begrijpen om welke redenen tegenpartij meent dat verzoekster niet lijdt aan een direct levensbedreigende ziekte, noch een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit noch een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling nu er geen adequate behandeling mogelijk is in haar land van herkomst.

De simpele vaststelling dat de ziekte van verzoekster in geen van deze 2 categoriën valt is absoluut onvoldoende en kan bezwaarlijk als afdoende, nauwkeurig en volledige motivering worden gekwalificeerd.

De bestreden beslissing schendt artikel 9ter, §1, lid 1 Vreemdelingenwet en de materiele motiveringsplicht.

Derde onderdeel

*Artikel 9ter, §1, lid 5 Vreemdelingenwet stelt dat:
[...]*

De ambtenaar-geneesheer kan zich derhalve niet beperken tot de beoordeling van het in artikel 9ter, §1, lid 1 vermelde risico, maar dient tevens na te gaan wat de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet gaat het er in essentie om te weten of er in het land van herkomst, in casu Tsjetjenië, al dan niet een adequate behandeling voor de ziekte van verzoekster bestaat

Het advies van de ambtenaar-geneesheer noch de bestreden beslissing zegt iets over het lot van verzoekers indien ze teruggaan naar Tsjetjenië:

- Zijn daar de gepaste geneesmiddelen voorhanden?
- Zijn de psychiatrische en psychotherapeutische behandeling voorhanden?

- Zijn deze voor verzoekers toegankelijk?
- Zijn deze voor verzoekers financieel beschikbaar?
- Is de noodzakelijke mantelzorg beschikbaar?

Bij het onderzoek naar het bestaan van een adequate behandeling dient onderzocht te worden of de in het land van herkomst beschikbare medicatie en medische behandeling en opvolging toereikend en toegankelijk zijn, rekening houdend met de individuele toestand van verzoekers (RW 28.02.2011, nr. 57.077; 17.03.2011, nr. 57.982; 16.05.2011, nr. 61.526).

In casu ging noch de ambtenaar-geneesheer, noch tegenpartij over tot een dergelijke analyse.

De bestreden beslissing schendt artikel 9ter, §1, lid 5 Vreemdelingenwet en de materiele motiveringsplicht.

Vierde onderdeel

Uit de verschillende medische attesten die bij de aanvraag zelf, dan wel bij een van de 7 aanvullingen, werden gevoegd blijkt duidelijk dat mevrouw [JA] nood heeft aan mantelzorg.

Zie met name het attest dd. 02.02.2011 waarin Dr. [V.] stelt dat haar kinderen belangrijk zijn als (emotionele) steun; het attest dd. 04.12.2009 en 01.02.2011 waarin Dr. [J.] verwijst naar de aanwezigheid van familieleden als morele steun en veiligheidsgevoel.

In het attest dd. 27.12.2011 en 30.04.2012 verwijst Dr. [V.] naar de nood bijgestaan te worden door vrouwelijke landgenoten die dezelfde situatie (van fysiek en psychisch lijden) hebben ondergaan.

De ambtenaar-geneesheer stelt derhalve onterecht dat de nood aan mantelzorg nergens concreet wordt geduid en dat dit niet in overeenstemming staat met de vermelde klachten – quod non.

Er is in casu sprake van een manifeste appreciatiefout.

De bestreden beslissing schendt artikel 9ter Vreemdelingenwet en de materiele motiveringsplicht.”

3.2. Verwerende partij repliceert, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de kritiek van verzoekende partij blijkt dat voor haar weldegelijk duidelijk is welke de meest prominente reden is die de ambtenaar-geneesheer toelaat te besluiten dat bij een terugkeer naar het land van herkomst geen reëel risico op een mensonterende behandeling bestaat bij een eventuele onderbreking van de thans gevolgde behandeling, met name omdat die behandeling louter symptomatisch is.

Tevens geeft verzoekende partij zelf aan weldegelijk te begrijpen dat de term symptomatisch slaat op een behandeling die erop gericht is de symptomen van een ziektebeeld te onderdrukken en niet therapeutisch is. Zij stelt immers dat er sprake zijn van een behandeling ten gronde door de een psychotherapeut, psychiater en een huisarts, waarbij niet enkel de symptomen van de aandoening zouden worden behandeld.

Zij stelt op algemene wijze als zou de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat de gevolgde behandeling symptomatisch is niet ondersteund worden door het medisch dossier, zonder enig concreet element aan de duiden om haar stelling te ondersteunen. Bovendien stelt zij onterecht dat de desbetreffende stelling van de ambtenaar-geneesheer een ongefundeerde bewering is, gezien de ambtenaar-geneesheer voorafgaand aan de medische gevolgtrekkingen een overzicht geeft van alle medische stukken waar hij zich baseerde en hun respectievelijke inhoud. Daaruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer telkens kon vaststellen dat de behandeling voor de psychische problemen bestaat uit bepaalde medicatie en opvolging van een psychiater. Uit zijn advies blijkt derhalve op grond van welke elementen hij oordeelde dat de behandeling louter symptomatisch is.

Verzoekende partij voert geen enkel concreet element aan die volgens haar de ambtenaar-geneesheer niet zou toelaten te besluiten dat de voorgeschreven medicatie en de opvolging door een psychiater een symptomatische behandeling uitmaken.

Zij maakt evenmin op concrete wijze duidelijk waarom het kennelijk onredelijk zou zijn om te stellen dat een eventuele onderbreking van een symptomatische behandeling voor een aandoening die na verloop van tijd een gunstige evolutie kent, waarbij de redelijke termijn voor stabilisering ruimschoots is overschreden en waarbij een vermindering van acute symptomen door de behandelende psychiater wordt bevestigd, geen onmenselijke of vernederende behandeling vormt.”

3.3.1. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische basis vormt van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekende partijen bij aangetekend schrijven van 2 juni 2009 een aanvraag indienden om op grond van medische problemen te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. De gemachtigde van de staatssecretaris verzocht een ambtenaar-geneesheer om een advies met betrekking tot de ingeroepen medische problematiek van eerste verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht op 12 juni 2013 volgend advies uit:

“Graag kom ik terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.06.2009.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Medisch getuigschrift (d.d. 31/03/2009, pagina 1 - 5) ingevuld door dr. [J.], psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene een acute aandoening heeft;*

- Medisch getuigschrift (d.d. 4/4/2009, pagina 2 - 5) ingevuld door dr. [V.], huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een ernstige depressie heeft;
- Medisch getuigschrift (d.d. 4/12/2009) ingevuld door dr. [J.] waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatische stressstoornis (PTSS) heeft met een ernstige depressie;
- Attest (dd 13/12/2009) van dr. [V.] waaruit neurologisch lijden blijkt;
- Attest (d.d. 13/07/2010) opgesteld door dr. [J.] waaruit blijkt dat betrokkene wordt opgevolgd omwille van ernstige psychische problemen;
- Attest (d.d. 18/07/2010) opgemaakt door dr. [V.] waaruit blijkt dat betrokkene opgevolgd wordt voor een psychische problematiek;
- Medische getuigschriften (d.d. 1/2/2011, 24/02/2011 en 30/04/2012) ingevuld door dr. [V.] waaruit blijkt dat betrokkene een ernstige depressie heeft met suïcidegedachte. Mantelzorg zou absoluut noodzakelijk zijn;
- Medische getuigschriften (d.d. 1/2/2011, 16/08/2011 en 27/12/2011) ingevuld door dr. [J.] waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft, episodes van depressie en tuberculose;
- Verslag (d.d. 30/08/2011 en bevestiging van 27/12/2011) van dr. [J.] waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft;
- Medisch getuigschrift (d.d. 18/05/2012) ingevuld door dr. [W.], psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS en een depressie heeft;
- Verslag (18/05/2012) opgemaakt door dr. [W.] waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft met bijkomende depressie. Medicamenteuze behandeling en opvolging.
- Brief (d.d. 16/09/2012) van dr. [V.] waarin de sociale context wordt geduid.
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 10/12/2012) ingevuld door dr. [V.] waarin wordt verwezen naar eerder ingediende attesten;
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 8/01/2013) ingevuld door dr. [J.] waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft met allerhande symptomen;
- Verslag (8/01/2013) van dr. [J.] waaruit blijkt dat betrokkene een PTSS heeft met een depressie;
- Verslag (d.d. 11/01/2013) van dr. [J.] waaruit blijkt dat de acute symptomen bij betrokkene verbeterd zijn;
- Attest (d.d. 14/01/2013) opgemaakt door dr. [V.] waaruit blijkt dat betrokkene door hem wordt opgevolgd.

Uit een studie van deze documenten, waaruit enkel de medische elementen worden geëvalueerd, blijkt dat deze 43-jarige dame een PTSS heeft met een bijkomende depressie. Ze heeft een voorgeschiedenis van tuberculose.

Betrokkene wordt medicamenteus behandeld en opgevolgd door een psychiater. Een PTSS kent een gunstige evolutie over het verloop van tijd, nadien stabiliseert de toestand. Deze redelijke termijn is inmiddels ruimschoots overschreden. Een PTSS of een depressie tasten bovendien geen vitale organen aan. Zelfs zonder behandeling hebben een PTSS en een depressie geen gevolgen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Dr. [J.] vermeldt in zijn attesten en zijn verslagen (op datum van 8/1/2013 en 11/01/2013) dat betrokkene "lijdt aan TBC" en vermeld bovendien "tuberculostatica" als actuele behandeling. Dit weerhouden we niet als waarachtig om volgende redenen. Tuberculose behoort vooreerst niet tot het behandelingsdomein van een psychiater, die blijkbaar niet op de hoogte blijkt dat een tuberculose (nergens is sprake van een "resistentie") behandeld wordt in een periode van 6 maanden. Er zijn ook nergens gegevens die een nieuwe opflakking duiden en de medicatie wordt niet met naam genoemd maar als "tuberculostatica" vermeld. De huisarts die haar regelmatig opvolgt en desgevallend op de hoogte zou zijn, rept met geen woord over tuberculose in zijn recente attest van 14/01/2013.

De vermelding van de nood aan mantelzorg wordt nergens concreet geduid en staat niet in overeenstemming met de vermelde klachten. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode. Het blijft m.a.w. een algemene veronderstelling.

Vermits de behandeling symptomatisch is, zou een eventuele afwezigheid ervan in het thuisland dan ook niet betekenen dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Dit medisch advies waarnaar de beslissing verwijst werd onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekende partijen ter kennis gebracht, zodat het integraal deel uitmaakt van deze beslissing.

In een tweede onderdeel van het middel betogen verzoekende partijen dat geen afdoende of geen correct onderzoek werd gevoerd naar de vraag of de aandoeningen van eerste verzoekende partij een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Zij stellen hiertoe allereerst dat, gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarin duidelijk twee componenten zijn vervat, uit het eventueel ontbreken van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit niet automatisch kan worden afgeleid dat er evenmin een reëel risico bestaat voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Zij geven hierbij ook aan dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte wordt verengd tot artikel 3 van het EVRM dat in beginsel enkel speelt bij verwijderingsbeslissingen. In zoverre door de ambtenaar-geneesheer wordt aangegeven dat geen onmenselijke of vernederende behandeling blijkt bij een eventuele afwezigheid van de behandeling in het thuisland, omdat de behandeling van de PTSS symptomatisch is, merken verzoekende partijen op dat uit de voorgelegde medische attesten duidelijk blijkt dat eerste verzoekende partij – naast een medicamenteuze behandeling – tevens wordt behandeld door een psychotherapeut, door een psychiater en door haar huisarts. Zij stellen dat deze laatste behandeling wel degelijk het medisch probleem ten gronde aanpakt.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende toepassingsgevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De Raad wenst te benadrukken dat, gelet op het gegeven dat twee afzonderlijke toepassingsgevallen worden voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een duidelijke motivering voor elk van deze toepassingsgevallen dient te worden voorzien waarbij de Raad moet kunnen vaststellen dat beide toepassingsgevallen op een afdoende wijze werden onderzocht. Hieruit volgt ook dat de ambtenaar-geneesheer niet op algemene wijze uit het ontbreken van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit kan afleiden dat er bijgevolg evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarin de beide

toepassingsgevallen naast elkaar worden geplaatst, vergen immers geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit (Cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Hieruit volgt ook dat indien de ambtenaar-geneesheer bijvoorbeeld van oordeel is dat bepaalde vaststellingen op grond waarvan hij besluit dat geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit aanwezig is eveneens gelden om te kunnen besluiten tot de afwezigheid van een reëel risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf, hij zulks duidelijk dient te vermelden. In het andere geval is het de Raad immers niet mogelijk om vast te stellen op basis van welke concrete vaststellingen de ambtenaar-geneesheer tot zijn beoordeling komt voor beide van de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vermelde risico's en kan hij, zonder in de medische beoordeling te mogen treden, zijn wettigheidstoetsing niet op nuttige wijze doorvoeren.

Specifiek wat de vastgestelde PTSS met een bijkomende depressie betreft, erkent de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies dat eerste verzoekende partij hiervoor medicamenteus wordt behandeld en hiervoor wordt opgevolgd door een psychiater. Hij oordeelt evenwel dat, wat de tweede component vervat in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet betreft, een eventuele afwezigheid van de behandeling in het thuisland niet tot gevolg heeft dat eerste verzoekende partij onmenselijk of vernederend wordt behandeld omdat de behandeling symptomatisch is.

De ambtenaar-geneesheer spreekt – wat de tweede component van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet betreft – enkel over 'de behandeling'. Zelfs aangenomen dat de ambtenaar-geneesheer aldus heeft gedoeld op zowel de medicamenteuze behandeling als de behandeling onder de vorm van een psychologische en psychiatrische begeleiding bij de behandelende psychiater, dringt de vaststelling zich op dat de behandelende psychiater in zijn attest van 11 januari 2013 heeft aangegeven dat bij de gevolgde psychologische en psychiatrische begeleiding onder meer wordt gewerkt rond het duiden van de symptomen, het kaderen van de PTSS en ondersteuning in de verwerking van de traumatische ervaringen. Er blijkt aldus niet dat de gevolgde psychiatrische begeleiding louter symptomatisch is. Aldus vindt de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat de gevolgde behandeling louter symptomatisch zou zijn geen steun in de stukken van het administratief dossier.

De vaststelling dringt zich aldus op dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf onvoldoende rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens zoals deze voorlagen. Aldus kan niet worden vastgesteld dat deze component op afdoende wijze werd onderzocht. Nu de eerste bestreden beslissing op dit punt volledig steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer dient te worden aangenomen dat de motivering ervan met dezelfde tekortkoming is behept.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Onderzoek van het beroep wat de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing betreft, de bevelen om het grondgebied te verlaten

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing terugvallen op de situatie waarin zij als gevolg van de ontvankelijkheidsbeslissing van 30 maart 2010 opnieuw recht hebben op een attest van immatriculatie model A in afwachting van een nieuwe beslissing ten gronde. Hiertoe kan worden verwezen naar artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Met het oog op een goede rechtsbedeling dient bijgevolg eveneens te worden overgegaan tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2013 tot ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS